

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת יז' חשוון התשפ"ו			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
16:29	17:19	17:56	
16:27	17:17	17:51	ת"א
16:27	17:17	17:52	חיפה
16:29	17:19	17:55	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

מרת הקדוש החפץ חיים זצ"ל כתב בזמנו לאחד מגדולי העשירים בעולם, שמצבן החומרי של הישיבות ומוסדות התורה בגלילות רוסיה **קשה מאוד**, ובאם רוצה הוא לזכות לחיי נצח בעולם הבא יפריש בצוואתו מכספו מעט **למען החזקת הישיבות**, ומעט זה ודאי יהיה בגדר "מועט המוזיק את המרובה",

שכן תמיכה מועטת שלו תספיק לזמן רב להחזיק את כל הישיבות דאז, והיה הח"ח זצ"ל **בטוח שלא** יסרב אותו עשיר להצעה מלהיבה כזו. אפס, לימים **מת אותו עשיר**, ונודע שלא הניח מנכסיו לישיבות מאומה.

כשסיפרו זאת לח"ח זצ"ל קפץ מכיסאו ואמר: "ברור אצלי **שמשמים לא הסכימו** שתהיה זכות כה גדולה של החזקת התורה לאדם אחד, ובלבלה ההשגחה העליונה את דעתו שלא ייתן, כדי שתישאר לכל כלל ישראל, **עשירים כדלים**, הזכות בעסק התורה".

במרוקו השלטונות חפרו בבית הקברות היהודי כי רצו לעשות שם דרך, וכשהגיעו לקבר של **התשב"ץ והריב"ש**, פתחו אותם והיו שלמים כאילו היום נקברו. דבר זה היה כתוב בכל העיתונים, ובאמת שגמרא ערוכה היא בשבת קנ"ב ב' שמי שאין קנאה בליבו אין עצמותיו מוקיבין.

כשיש שמחה הכל נראה טוב ונעים אפשר להתגבר על קשיים לסבול מחסור ולהבליג על מצוקה ולעומת זאת כאשר יש דכדוך ועצב הכל נראה רע ושחור...

ברכת השיר: נשמת כל חי, שחיבר התנא שמעון בן שטח, הייתה מן התפילות האהובות ביותר על חכם **יהודה צדקה** זצ"ל, ועד זקנה ושיבה, כל הימים שעמדו לו כוחותיו, הידר והשתדל לעבור לפני התיבה בשחרית של שבת קדש ולומר תפילה זו **מילה במילה**, בלהט ובהתרגשות רבה, בנעימה של דביקות וכיסופין, עד שכל הלבבות רעדו לקולו.

אף לכל אדם שניצול מצרה כל שהיא, היה מייעץ לומר תפילה זו במקלות עם ועדה. כשנולד תינוק ראשון לאחד מתלמידיו, אחרי שחלפו שמונה שנים מנישואיו, הורה לו להגיד ברבים "נשמת כל חי". **ואף בברית** של אחד מנכדיו, ציוה לחזן לקרוא בנעימה נשמת כל חי.

אדם שעושה את המצווה בצער ובעמל, נעשית המצווה יקרה לו מאוד.

בהיות רבי דוד משה ילד קטן כבן שלוש שנים הגיע לחדרו של הרבי יהודי אחד ושאל אותו הילד דוד משה: **מה ברצונך לבקש מאבא?** השיב היהודי: הנני זקוק **לברכת ישועה**.

כאשר תצא מעם פניו של אבא אמור נא לי **מה אמר לך**, ביקשו הילד. לאחר שיצא היהודי מחדרו של הרבי שאלו הילד: מה אמר לך אבא? והשיב היהודי: הרבי אמר **שהקב"ה יעזור**. ומה יהיה **עד אשר** הקב"ה יעזור? הוסיף הילד ושאל. **אינני יודע**... השיב הלה בגמגום. חזור נא לאבא ושאל אותו, הציע לו הילד. חזר היהודי לרבי ושאל את שאלתו של הילד. **השיב לו** הרבי על שאלתו ואמר: הקב"ה יעזור **גם עד אשר** יעזור!!!

במהותם טהורים ישראל,

רק סיבות חיצוניות מכשילות אותם לידי חטא

לע"נרחל (רשל) אלבו
בת קלרה ואליהו

אין אנו מבינים

כראוי מהו החשבון האמת היא שאין החשבון רק אמצעי לשיפור המעשה

אלא החשבון בעצמו הוא מעשה תכליתי מצד עצמו קיים חיוב בפני עצמו בחשבון הנפש חשבון הנפש הוא עולם בפני עצמו **שצריך כל אחד** לזכות בו.

יש לכם כנמיים
השתמשו בהם...
תרימו עצמכם לגובה
ותגיעו למרחקים...

כל אחד מצווה לפי מדרגתו והשגתו וכל אחד קיבל תורה לפי שורש נשמתו.

צפרדע קטנה נתרה בביצה. **לפתע נפל צל** על המים. נשאה את עיניה וראתה שור גדול. התקנאה בו הצפרדע: כמה גדול הוא וחזק.

כמה רוצה אני להיות ענקית וגבורה כמוהו. החלה הצפרדע הקטנה **להתנפח ולהתנפח**. שאלה את חברתה: הביטי בי, האם כבר הגעתי לגדלו של השור? לא חביבתי, ענתה החברה, רחוקה את ממנו מאוד. הוסיפה הצפרדע להתנפח, ושוב שאלה לדעת חברתה. ענתה זו גם הפעם, כי עדיין קטנה היא. המשיכה הצפרדע להתנפח **ולתנפח**. **לגדלו של השור** לא הגיעה, אך התפקעה מרוב מאמץ...

רואה האדם אנשים חזקים. כשרונים. עשירים יותר ממנו. מבקש הוא להיות כמותם. מנסה לרדוף אחר השגיהם. חי ברמת חיים שהיא מעל ליכולתו הכספית. **מנסה ומנסה**,

מתנפח ומתנפח. וסופו שאליהם לא מגיע. והוא עצמו את שלוותו מאבד. את כספו מפסיד. וסופו שמתפוצץ.. (העורך)

כאשר ההורה כועס זה גורם לילד לזלזל בו. לכן, גם אם ההורה **לא ממש כועס**, מהסוג הזה שאי אפשר לחיות במחיצתו, צריך להפנות לתשומת ליבו את הכלל האומר: שבכל פעם שהוא כועס הוא מאבד את ההשפעה והיעילות שלו כמחנך. קל וחומר אם ההורה מגיע למצב של פריקת זעם, הרבה יותר ממה שהילד יכול להבין, אז הילד חושב בליבו שההורה הזה ממש לא רגיל, כי על מה הוא כועס? מה כבר עשיתי?

הוא לא מבין את ההתפרצות המזוהה הזו של ההורה שבאה ממקום של אדם מבוגר עמוס וטעון בלחצים, שלא פעם אין להם שום מקום או הצדקה. והילד, חי בעולמו הילדותי ולא מבין רמות של התפרצויות כאלה. בעיניו, ההורה נראה כלא שפוי ולכן גם מאבד את ערכו.

אם נרצה להיווכח, בכך שתענוג רוחני גדול יותר מתענוג גשמי, נוכל לדעת זאת ממה שנעשה בעולמנו.

חכמינו אמרו, שנגעים באים בשל גסות רוח ולכן רפואתו של המצורע היא, שישפיל ויכניע את עצמו- "בשבייל שנתגאה כארז ישפיל עצמו כאזוב ותולעת". לפיכך ציוה אלישע: "יבא נא אלי"- אף כי יכול אני לרפוא גם מרחוק, אולם צרעתו הרי באה לו **מחמת גאוותו**, לפי שהוא רואה את עצמו כ"איש גדול", "נשוא פנים", ו"גיבור חיל", הרי ממילא אין רפואתו יכולה לבוא אלא על ידי הכנעה, שיבוא דווקא אלי **ובזה יכניע את עצמו**.

ואפילו לאחר שכבר בא אליו לא קיבלו אלישע בעצמו אלא "וישלח אליו מלאך" והלה אמר לו את אשר עליו לעשות. כל זה נעשה כדי להביאו לידי הכנעה ולעקור מתוכו את גסות הרוח, שאז ממילא יוכל להתרפא.

טובה היא לצדיק שמעשיו הטובים צפונים ועלמים מעיני הבריות.

פיאט קטנה נעצרת באופן פתאומי. הפורשה שאחריה נתקעת בה והרולס רויס שאחריה נתקע בפורשה.

יוצא הנהג של הרולס רויס, מביט בנזק ואומר, "הלך לי הפגוש. זה יעלה לי משכורת של יום עבודה". מביט בעל הפורשה בנזק שנגרם לו וצועק, "הלך לי כל הפרונט! זה יעלה לי מחיר של שבוע עבודה." יוצא בעל הפיאט וצועק, "הלכה כל המכונית שלי! אני אצטרך לעבוד שנה שלמה כדי לקנות אחרת!" אומר בעל הרולס רויס לבעל הפורשה, "

איך אנשים מרשים לעצמם להחזיק מכוניות יקרות כאלה?"

כשאדם משקיע מאמץ ומשתדל הוא אוהב את הדבר ומתקשר אליו.

וזהו גם אחת העצות שנתנו חז"ל למי שרוצה **לאהוב את חברו**.

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים"
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

"אם נא מִצְאֵתִי חַן בְּעֵינֶיךָ אֶל נָא תַעֲבֹר מֵעַל עֲבָדְךָ" (בראשית יח, ג).

דרשו חז"ל (שבת קכו ע"ב) מכאן שגדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכניה. **הגרי"א** הסביר מאמר זה על פי הגמרא במסכת יומא שבהן גדול היוצא מבית קודשי הקודשים, פניו כלפי הקודש, ואינו מחזיר פניו ויוצא (אינו מסובב את פניו ומפנה גבו כלפי הקודש). וכן כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם וישראל במעמדם, כשהיו נפטרים ממקום המקדש לא היו מחזירים פניהם והולכים, אלא מצדדים פניהם והולכים. וכן תלמיד הנפטר מרבו, לא יחזיר פניו וילך, אלא מצדד פניו והולך עד שמתכסה מעיני רבו. והנה, כשראה אברהם את שלושת האנשים הניצבים עליו, ביקש מהקב"ה שימתין מעט עד שיקבל את פני האורחים ורץ לקראתם, ולפי שורת הדין כשעבר את פני ה' היה לו ללכת אחרונות כשפניו כלפי השכינה ולא כלפי האורחים, אך בהיות שאין משורת דרך ארץ לקבל אורחים כשמחזיר גבו אליהם, לכן נאלץ להסב פניו כלפיהם ולקבלם בסבר פנים יפות וכמו שנאמר "וַיֵּרָא וַיֵּרָץ לְקִרְיָתָם" – פנים אל פנים.

וזהו שאמרו חז"ל "גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני השכינה" (שבת קכו ע"ב), רצונו לומר, מלהיות מקביל פניו נגד פני השכינה.

וַיִּמָּהֵר אַבְרָהָם הָאֵלֶּלֶה אֶל שְׂרָה וַיֹּאמֶר מִהְרֵי שְׁלֹשׁ סָאִים קָמָה סֵלֶת לוֹשִׁי וְעִשֵׂי גִגְוֹת: וְאֵל הַבָּקָר רֵץ אַבְרָהָם (בראשית יח, ו-ז).

אברהם אבינו מיהר בכל פעולה שעשה לכבוד האורחים החשובים, ובא ללמדנו שבשעושים את המצוות צריך לעשות בזריזות ובשמחה.

סוד הצלחתו של אברהם אבינו שעשה את כל המצוות בשמחה בזריזות ובדביקות ולא בעצלות וכבדות, וַיִּמָּהֵר אַבְרָהָם, וַיֹּאמֶר מִהְרֵי, וְאֵל הַבָּקָר רֵץ אַבְרָהָם, הָיוּ רֵץ לְמִצְוָה, זריזים מקדימין למצוות (פסחים ד ע"א), צריך האדם לרוץ לקראת מצווה וככל שזודרז לעשות ירוויח.

שיינא חטוף ואכול חטוף ושתי, נכנסנו לימן חורף ארוך, שְׂשָׁה חֲדָשִׁים בְּשָׁמֶן הָמֹר וְשִׂשָׁה חֲדָשִׁים בְּבָשָׂמִים, ובאפשרותנו לחטוף, לחטוף תורה, לחטוף תפילה, לחטוף צדקות, מצוות ומעשים טובים!

לכת לוס ואכור

מנהיג שלא כדרך הטבע

בניגוד למנהגו של עולם, כשמחפשים רב או מנהיג, אז התנאים הראשונים הוא שיהא נואם מזהיר, ואילו **ביציאת מצרים** כיון שהייתה שלא כדרך הטבע, רצה הקב"ה שהמנהיג **שיוציא את ישראל**, משה, יהיה גם **שלא בדרך** העולם.

האמת הוא שבכל אחד מישראל נמצא **ניצוצ קדוש** אשר לא נמצא כמוהו אפילו בצדיק, רק שהבערת הניצוצ **והתגלות האור תלוי** בכל אחד ואחד, כמו כל אבן יקרה או מרגלית טובה שנמצאת עדיין בתוך הלכלוך והחומר הגם שסובב אותה מבחוץ,

הרי אז אינה ניכר בכלל אורה וזויה המוסתרת שם בפנים, רק כאשר **מוקצין** ומנקין אותה מן הלכלוך ושמים אותה במשכבת של זהב **אז היא מבהיקה** ומאירה עד למאוד.

"מה שאינך רואה בעיניך אל תמצא באמצעות פיך".

שוטר עוצר שיכור אחד בארבע לפנות בוקר.

"מה אתה עושה פה בשעה כזו?", שואל השוטר. "אני בדרך להרצאה", משיב לו השיכור. "הרצאה?", שואל השוטר המופתע, "בשעה כזו?" "כן, הרצאה של אישתי", הוא משיב, **"איפה היית מה עשית..."**

לעילוי נשמות: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת ווב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לולוח, נעימה בת עזיה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יטאל בן מלכה, מרים בת זוהרה, רפאל ואברהם בני קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיא, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל ושמאל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמגי, הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איהו, יעקב בן שרה ברסקה, החסיד מנשה בן רחמה **מן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

סיפר הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל מעשה שזכר מימי נעוריו וחרט **רישום** בליבו: אחד הרבנים הגדולים, תלמיד חכם מופלג קיבל איגרת בה הוא נישאל **שאלה הלכתית**. הרב לא השיב לשאלה. כעבור זמן מה, פגש השואל את הרב ושאל אותו אם **קיבל את אגרתו**. השיב הרב בחיוב. "מדוע אם כן", שאל ההוא **"לא השיב לי הרב"** על שאלתי? "כי סברתי שאינו מיועד ליי- השיב הרב בפשטות- "אתה כתבת: 'לכבוד הרב הגאון הגדול...' ואני אינני רב גאון **כי אם רימה ותולעה...**"

וסיים רבי אליהו את המעשה: "כך נהג אותו רב עניו, שלא בוש להביע את תחושותיו. בעוד מן העבר השני עומדים כאלו הבורשים להביע את תחושותיהם כאשר **ליבם סוער** בקירבם מדוע אין מוסיפים להם תארים גדולים ומכובדים מאלו שמכנים אותם בהם, והכבוד **כחב בוער** בקרבתם כאשר... אבל הקדוש ברוך הוא יודע את האמת ואוי לה לאותה בושרה!"